

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/171/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314208818
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1314208818.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom: Žižkova 11, Bratislava, IČO: 36 854 140, zastúpený: HMG & PARTNERS, so sídlom: Červeňova 14, Bratislava, IČO : 35 885 459 proti žalovanému: Y. Z., nar. X.XX.XXXX, trvalo bytom F. XXXX/X, L., o zaplatenie 4 156,16 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 15C/129/2015-106 zo dňa 21. marca 2018 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti z m e ň u j e tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 474,64 € spolu s úrokom z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 1 032,75 € od 10.4.2014 do zaplatenia.

Vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 69,36 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 044,75 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2 044,75 € od 21.10.2012 do zaplatenia v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol. Súd stranám nárok na náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 1 a 2, § 2 ods. 2 písm. a/, § 261 ods. 6 písm. d/, § 324 a § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 52 a § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 1 a 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2010 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXR, oznámením o zosplatnení úveru zo dňa 22.10.2012, kópiou nedoručenej zásielky, špecifikáciou pohľadávky, výpisom z úverového účtu, sadzovníkom poplatkov pre fyzické osoby platným od 1.4.2012, všeobecnými obchodnými podmienkami platnými od 1.6.2010, obchodnými podmienkami pre ČSOB spotrebiteľské úvery platnými od 11.6.2010, poslednou výzvou na zaplatenie dlžnej čiastky s dokladom o doručovaní. Na základe vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd za preukázané, že žalobca ako právnická osoba - podnikateľ, podnikajúci v oblasti poskytovania úverov a žalovaný ako fyzická osoba - nepodnikateľ, uzatvorili dňa 7.7.2010 v písomnej forme zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXR, predmetom ktorej bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému peňažné prostriedky v sume 3 500,- € a záväzok žalovaného tieto peňažné prostriedky žalobcovi vrátiť

v pravidelných mesačných splátkach spolu s úrokom. Zo zmluvy vyplývalo, že išlo o bezúčelový, hotovostný spotrebiteľský úver. Úver bol poskytnutý s úrokom vo výške 16,9 % z istiny úveru, RPMN predstavovala hodnotu 23,23%, dlžná čiastka celkom predstavovala sumu 5 691,91 €, priemerná hodnota RPMN predstavovala 46,30 %, servisný poplatok bol vo výške 70,- €. Dlžník sa zaviazal zaplatiť poskytnutý úver spolu s úrokom a poplatkami v 60 mesačných splátkach, pričom anuitná splátka sa skladá z istiny a z príslušných úrokov. Prvá až predposledná anuitná splátka bola vo výške 87,36 € a posledná anuitná splátka mala byť vypočítaná na základe priebehu splácania úveru. Celkový mesačný poplatok za poistenie úveru bol v sume 4,35 €. Zo zmluvy nevyplývali údaje žalovaného o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave. Z dôvodu omeškania žalovaného so zaplatením splátok úveru, pristúpil žalobca k zosplatneniu celého úveru ku dňu 20.10.2012, čo oznámil žalovanému listom zo dňa 22.10.2012.

1.2. Na základe zisteného skutkového stavu považoval súd prvej inštancie za nesporné, že žalobca a žalovaný uzavreli v písomnej forme dňa 7.7.2010 zmluvu, ktorá obsahovala podstatné znaky zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá podľa § 261 ods. 4 písm. d/ Obchodného zákonníka predstavuje absolútny obchodno-závazkový vzťah, na ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov pri jeho uzatváraní použije právny režim Obchodného zákonníka, okrem tých práv a povinností, ktoré Obchodný zákonník neupravuje a na ktoré sa v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka použil právny režim, resp. právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku (napr. právna úprava spotrebiteľských zmlúv atď.). Vzhľadom na povahu zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy, keďže veriteľ vystupoval ako podnikateľ podľa § 2 ods. 2 písm. a/ Obchodného zákonníka konajúci v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, čím spĺňal charakteristiku dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, išlo podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa okrem toho aplikoval aj osobitný o spotrebiteľských úveroch platný v čase uzatvorenia zmluvy a upravujúci zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd ako orgán rozhodujúci o nárokoch vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa prihliadal aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premičania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi a aj preto súd skúmal, či nenastali dôsledky porušenia povinností veriteľa podľa § 11 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

1.3. Podľa názoru súdu prvej inštancie si žalobca ako veriteľ podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nesplnil svoju povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, keďže zo zmluvy ani iných priložených dôkazov nevyplývalo, že by žalobca bral do úvahy dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, jeho výšku a hlavne príjem spotrebiteľa, na základe čoho sa podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý úver rovnako považuje za bezúročný a bez poplatkov.

1.4. Okrem toho vo vzťahu k uplatňovaným úrokom z istiny úveru súd prvej inštancie zdôraznil, že takto zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov patria žalobcovi len do splatnosti dlhu, t.j. do momentu zosplatnenia úveru. Tento záver vyplýva jednak z rozhodovacej praxe súdov, ako aj z § 503 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, pričom v čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa týchto peňažných prostriedkov týkajú. To znamená, že dňom splatnosti je splatný tak záväzok vrátiť dlh z úveru, ako aj záväzok platiť úroky z úveru, čím zároveň dochádza aj k zmene obsahu samotného záväzku. Ak si dlžník túto svoju povinnosť, ktorá mu zosplatnením istiny úveru a úroku vznikla, nesplní, dostáva sa do omeškania a je povinný spolu s istinou úveru a kapitalizovanými úrokom platiť úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru a úrokov. Pri predčasnom zosplatnení úveru vzniká teda veriteľovi nárok na jednorázové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ svojím právnym úkonom - zosplatnením úveru, navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňazí, na základe čoho odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, za ktoré veriteľovi prináležia úroky.

1.5. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prvoinštančný súd žalobcom poskytnutý úver v sume 3 500 € považoval za bezúročný a bez poplatkov a keďže žalovaný z titulu poskytnutého úveru zaplatil žalobcovi sumu 2 354,82 €, žaloba žalobcu bola dôvodná len v časti zaplatenia sumy 2 044,75 € z čoho

istina predstavovala 1 145,18 € a úroky do splatnosti dlhu v sume 899,57 €, preto v ostatnej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.6. O úrokoch z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 369 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka s poukazom na skutočnosť, že základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná ku dňu uplatnenia si úroku z omeškania, t.j. dňa 21.10.2012 (čo je deň nasledujúci po zosplatnení úveru), predstavovala 0,75 %, preto žalobcovi patria úroky z omeškania vo výške o 8 percentuálnych bodov vyššie, ako je uvedená základná úroková sadzba, teda 8,75 % ročne.

1.7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s princípom úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že ani jednej zo sporových strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. Pomer úspechu vo veci súd vypočítal tak, že žalobcov neúspech, ktorý predstavoval 50,8 %, odpočítal od úspechu žalobcu, ktorý predstavoval 49,20 %, a teda úspešnou stranou v konaní je žalovaný a to vo výške 1,6 %, keďže však žalovanému žiadne trovy nevznikli, súd stranám nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku, voči jeho výroku ktorým súd žalobu čiastočne zamietol, a nadväzujúcemu výroku o trovách konania, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvej inštancie, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; ako aj že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené; a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca uviedol, že § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch len demonštratívny spôsobom vypočítava, ktoré atribúty by žalobca ako veriteľ mohol brať do úvahy pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať poskytnutý spotrebiteľský úver, avšak nemusel. Preto tvrdenie súdu o tom, že zo zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere nevyplývajú údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave žalovaného, považoval žalobca v prejednávanej veci za právne bezvýznamné. Takisto žiadne zákonné ustanovenie žalobcovi ako veriteľovi neukladá povinnosť všetky tieto údaje uchovávať v listinnej alebo papierovej podobe, a preto mal žalobca za to, že úvaha súdu o nesplnení si jeho zákonnej povinnosti, pretože nevyplývala z ním predložených listinných dôkazov, bola svojvoľná, nebola v súlade s platnými právnymi predpismi a dokonca sa ani nezakladala na pravde. Taktiež žalobca dal odvolaciemu súdu do pozornosti, že obsahom Zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere sú údaje o výške poskytnutých finančných prostriedkov, o výške finančných prostriedkov, ktoré by žalovaný žalobcovi vrátil, o výške pravidelných mesačných anuitných splátok, ako aj o dobe, na ktorú sa spotrebiteľský úver žalovanému poskytol. Na základe tohto žalobcom predloženého dôkazu mal mať súd prvej inštancie za preukázané, že tieto údaje potrebné pre rozhodnutie žalobcu o poskytnutí alebo neposkytnutí spotrebiteľského úveru boli žalobcom ako aj žalovaným zohľadnené pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere. O tom, že žalobca ako veriteľ postupoval pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať poskytnutý spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou, svedčí aj časť IX. Zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere (Vyhlásenie a záväzky Dlžníka), podľa ktorej: „Dlžník / Spoludlžník v zmysle § 92a zákona o bankách a v zmysle zákona o ochrane osobných údajov súhlasí s poskytnutím jeho osobných údajov na spracovanie v spoločnom registri bankových informácií spoločnosti Slovak Banking Credit Bureau, s.r.o., so sídlom Malý trh 2/A, Bratislava 811 08, IČO: 35 869 810 (ďalej len „SBCB“) ako aj spoločnostiam..., vrátane spracovania týchto osobných údajov v rozsahu potrebnom pre účely prípravy, uzatvárania a vykonávania obchodov s klientami Bankou a na účely zdokumentovania činnosti bánk a pobočiek zahraničných bánk. Taktiež Dlžník / Spoludlžník súhlasí, aby Banka týmto subjektom poskytla na spracovanie údaje o obchode, na základe ktorého Banke vzniklo, alebo môže vzniknúť voči Dlžníkovi / Spoludlžníkovi právo na vrátenie peňažných prostriedkov, jeho zmenách, ako aj údaje vypovedajúce o bonite, dôveryhodnosti a platobnej disciplíne Dlžníka / Spoludlžníka v obchodnom vzťahu. Predostretý fakt, že žalovaný súhlasil s poskytnutím a spracovaním jeho osobných údajov v rozsahu potrebnom na overenie platobnej schopnosti a disciplíny žalovaného, nasvedčuje tomu, že žalobca pred poskytovaním spotrebiteľských úverov postupoval a konal s odbornou starostlivosťou. Aj napriek celkom zjavnej nespochybniteľnosti a nevyvrátiteľnosti tejto skutočnosti, táto vôbec nebola súdom prvej inštancie pri jeho rozhodovaní braná do úvahy. V tejto časti sa žalobcovi napádané rozhodnutie javilo ako nelogické, pretože ak by žalobca ako veriteľ pred uzatváraním spotrebiteľských úverov nekonal s odbornou starostlivosťou a s odbornou starostlivosťou neposudzoval schopnosť spotrebiteľov poskytnuté úvery splácať, v konečnom dôsledku by on sám ohrozil svoje postavenie tým,

že spotrebiteľia by v dohľadnej dobe pri príliš vysokých sumách poskytnutých finančných prostriedkov a priemerných mesačných zárobkoch neboli schopní žalobcovi peňažné prostriedky riadne a včas vrátiť, čo by malo pre žalobcu likvidačné následky. Pokiaľ súd prvej inštancie nemal za to, že žalobca predložil dostatočne podstatné tvrdenia pre spravodlivé a zákonné rozhodnutie vo veci, mal žalobcu vyzvať v primeranej lehote na doplnenie dodatočných, pre neho zjavnejších skutkových tvrdení týkajúcich sa splnenia jeho zákonnej povinnosti.

2.1. S poukazom na § 366 písm. c/ C.s.p., podľa ktorého je možné novoty v odvolacom konaní predkladať aj vtedy, keď má nimi byť preukázané, že v konaní na prvej inštancii došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, žalobca odvolaciemu súdu predložil ďalšie skutkové tvrdenia potrebné na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností. Čistý príjem žalovaného vypočítal žalobca tak, že spočítal kreditné obraty na bežnom účte žalovaného vedenom u žalobcu za posledných šesť mesiacov, pričom neboli brané do úvahy prevody medzi vlastnými účtami žalovaného, vedenými u žalobcu, ani vklady na účet v hotovosti. Následne boli z týchto príjmov vypustené dva mesiace, jeden mesiac s najvyšším príjmom a jeden mesiac s najnižším príjmom. Zo zvyšných štyroch mesiacov bol vypočítaný priemer, a ten žalobca určil za čistý odhadnutý príjem klienta vo výške 534,- €. V čase poskytnutia spotrebiteľského úveru bol žalovaný zamestnaný, vykonával závislú činnosť u zamestnávateľa: PTÁČEK - veľkoobchod, a.s., so sídlom Vajnorská 140, 831 04 Bratislava, IČO: 35 814 586. Disponibilný príjem žalobca vypočítal tak, že priemerný čistý príjem žiadateľa (534,- €) vynásobil koeficientom 80/100, čím bolo zabezpečené to, že pri výpočte mesačnej splátky sa bude vychádzať len z 80 % čistého mesačného príjmu klienta (20 % príjmu sa považuje za rezervu). Následne boli z tejto sumy odrátané paušálne mesačné životné náklady vo výške 159,70 € (suma bola stanovená žalobcom na základe skutočností, že žalovaný bol v tom čase slobodný a bezdetný) a ostatné záväzky žiadateľa, ktoré mal voči ďalším veriteľom (existujúce záväzky žiadateľa mesačne predstavovali sumu vo výške 114,- €). Výsledná suma vo výške 153,50 € predstavovala klientovu platobnú kapacitu, na základe ktorej mohol žalobca schváliť klientovi ďalší úver len v takej výške, ktorá zodpovedala splátka maximálne 153,50 € mesačne. Samozrejme, žalobca pred uzavretím každej jednej Zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere (nielen v tomto prípade) uskutočňuje dopyt do Sociálnej poisťovne, na základe ktorého si preveruje informácie o zamestnanosti / nezamestnanosti žiadateľov o poskytnutie úveru, o ich mesačných príjmoch, ako aj o dĺžke trvania pracovných pomerov, aby aj on sám mal istotu, že žiadatelia neuviedli nepravdivé informácie o výške svojich príjmov a tým vedome alebo nevedome dostali veriteľa do omylu a aby nebola ohrozená schopnosť potencionálnych dlžníkov splácať poskytnuté úvery späť žalobcovi. Taktiež má žalobca ako banková inštitúcia oprávnenie nahliadať do úverového registra, kde sú zhromaždené všetky dôležité informácie pre posúdenie, či banka poskytne žiadateľovi úver alebo nie (napr. zoznam všetkých peňažných záväzkov žiadateľa voči všetkým bankovým ako aj nebankovým inštitúciám, zoznam všetkých omeškaných splátok žiadateľa voči všetkým jeho veriteľom, ako aj všetky súdne a exekučné konania vedené voči žiadateľovi), o čom svedčia aj zmluvné ustanovenia obsahujúce súhlas žiadateľov / dlžníkov s poskytnutím a spracovaním osobných údajov tretím subjektom.

2.2. Ďalej vo svojom odvolaní žalobca uviedol, že sa v žiadnom prípade nestotožňuje s názorom súdu o tom, že sankciou za nepreukázanie overenia bonity žalovaného pred poskytnutím úveru je bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Takýto právny záver z vyššie citovaného zákonného ustanovenia nevyplýva ani za použitia toho najextenzívnejšieho výkladu. Z predmetného ustanovenia vyplýva pre veriteľa dôsledok nemožnosti požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (t. j. postupné splatenie úveru zákon pripúšťa) bez ďalšieho. Žalobca poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 26Co/16/2017 zo dňa 30. januára 2018, podľa ktorého: „Už zo samotného § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch vyplýva povinnosť veriteľa posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Zo zákona však pre prípad porušenia tejto povinnosti nevyplýva žiaden iný následok než zákaz žiadať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.“ Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval prvú časť právnej normy (hypotézu a dispozíciu) správne, avšak druhú časť právnej normy (dispozíciu) nesprávne aplikoval a tiež nesprávne interpretoval. Žalobca považuje sankciu súdu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru za nezákonnú a odporujúcu logike výkladu právnej normy z dôvodu, že nemá právnu oporu v žiadnom platnom právnom predpise.

2.3. Žalobca nesúhlasil ani s právnym názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov patria žalobcovi len do splatnosti dlhu, t. j. do momentu zosplatenia úveru, pričom vychádzal najmä z rozhodovacej praxe súdov. Na podporu svojho názoru poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6Co 32/2016 zo dňa 27. apríla 2016. Na

základe tohto rozhodnutia žalobca tvrdil, že nárok má na dojednané zmluvné úroky vo výške 16,9 % ročne až do dohodnutej splatnosti úveru, t. j. do 20.7.2015 - splatnosť poslednej splátky, nakoľko priznanie takto zmluvne dohodnutých riadnych úrokov z úveru nie je ani bezdôvodným obohatením a ani konaním v rozpore s dobrými mravmi. Súd prejednávajúcu vec nesprávne posúdil, keď žalobcovi priznal nárok na riadne úroky len do predčasného zosplatenia úveru, hoci rozhodovacia prax jeho priamo nadriadeného súdu, t. j. súdu, ktorý rozhoduje o správnosti a zákonnosti ním vydaných rozhodnutí, je odlišná.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení Civilného sporového poriadku ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

5. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie § 470 ods. 1 C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. (t. j. v rozsahu, v ktorom bola žaloba čiastočne zamietnutá) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti zmeniť podľa § 388 C.s.p..

6. Podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zákona o spotrebiteľskom úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

6.1. Podľa § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

6.2. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Povinnosť podľa prvej vety sa považuje za splnenú, ak je splatenie spotrebiteľského úveru v celom rozsahu zabezpečené peňažnými prostriedkami alebo cennými papiermi; tým nie je dotknuté ustanovenie § 17 ods.

6.3. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

6.4. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 7.7.2010 zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXR, na základe ktorej žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 3 500,- € s úrokovou sadzbou 16,9 % ročne a výškou RPMN 23,23 %, pri priemernej výške RPMN 20,72 % a žalovaný sa ho zaviazal splatiť v 60-tich mesačných splátkach splatných 20. deň v mesiaci, s tým že výška prvej až predposlednej splátky predstavovala 87,36 € a výška poslednej splátky mala byť vypočítaná žalobcom na základe priebehu splácania úveru. Splatnosť prvej splátky bola určená na deň 20.8.2010 a splatnosť poslednej na deň 20.7.2015. Okrem splátok sa žalovaný zaviazal platiť poplatok za vedenie účtu 1,99 € mesačne a poplatok za poistenie úveru vo výške 4,35 € mesačne

a jednorazový poplatok za poskytnutie úveru vo výške 70,- €. Celkovo mal žalovaný zaplatiť sumu 5 691,91 €. Listom zo dňa 22.10.2012 informoval žalobca žalovaného, že ku dňu 20.10.2012 vyhlásil celú pohľadávku z predmetného úveru za splatnú a vyzval žalovaného na zaplataenie celej pohľadávky do 2.11.2012. V konaní nebolo sporné, že žalovaný úverovú istinu 3 500,- € vyčerpal. Rovnako nebolo sporné, že žalovaný zaplatil splátky v súhrnnej výške 2 659,67 €. Vyššie zhrnutý skutkový stav v zásade správne zistil i súd prvej inštancie.

8. Posudzovaná zmluva má povahu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a súčasne ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom žalobcu pri jej uzatváraní a plnení vystupoval v postavení dodávateľa a žalovaný v postavení spotrebiteľa. Tieto skutočnosti nespochybňoval ani samotný žalobca. Z týchto dôvodov bolo potrebné podrobiť predmetnú zmluvu prieskumu z hľadiska prípadnej prítomnosti neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 Občianskeho zákonníka a súčasne z hľadiska dodržania náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere ustanovených v § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch.

9. Súd prvej inštancie neuviedol, že by v skúmanej zmluve o spotrebiteľskom úvere boli prítomné neprijateľné zmluvné podmienky alebo že by zmluva nespĺňala povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd konštatuje, že zmluva je v jej relevantných ustanoveniach v súlade s § 53 Občianskeho zákonníka i s § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie však napriek tomu dospel k právnomu záveru, že predmetný spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a to v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch vzhľadom na súdom prvej inštancie konštatované porušenie povinností žalobcu ako veriteľa ustanovených v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Tento záver súdu prvej inštancie nie je správny a možno ho vyhodnotiť ako nesprávne právne posúdenie veci.

10. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 7 ods. 1 upravuje povinnosť veriteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Ustanovenie § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere (7.7.2010) sankcionovalo nesplnenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 tým, že veriteľovi odnímalo oprávnenie vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru predmetné ustanovenie vôbec neobsahovalo. Súd prvej inštancie tak právne vec posúdil v rozpore so zákonným ustanovením, na ktoré poukázal. Je tiež potrebné dodať, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie mu nedovoľovali prijať záver o porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch žalobcom. Zo žiadneho dôkazu tvoriaceho obsah spisu takáto skutočnosť nevyplýva. Navyše, vzhľadom na to, že jedinou veriteľa zťažujúcou sankciou spojenou s porušením ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je, ako už bolo uvedené, iba nemožnosť vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, súd prvej inštancie nemal žiaden dôvod zaoberať dodržaním 7 ods. 1. Prvoinštančný súd vo veci rozhodoval dňa 21.3.2018, pričom konečná splatnosť úveru bola v zmluve dohodnutá na deň 20.7.2015. Z toho vyplýva, že i bez osobitného vyhlásenia splatnosti úveru, by bol predmetný spotrebiteľský úver v čase rozhodovania súdu prvej inštancie už splatný.

11. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol nové skutkové tvrdenia predstavujúce novoty v odvolacom konaní týkajúce sa splnenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Na tieto novoty však nebol žiaden ustanovením § 366 C.s.p. ustanovený dôvod prihliadať a pre rozhodnutie vo veci ani nemali žiaden význam.

12. Po ustálení skutočnosti, že žalobcom predložená zmluva je platná a spotrebiteľský úver ňou založený sa nepovažuje za bezúročný a bez poplatkov, sa odvolací súd zaoberal jednotlivými zložkami peňažného nároku, ktorý žalobca v tomto konaní uplatnil. Podľa špecifikácie pohľadávky žalobcom (č. I. 60 spisu) dlh žalovaného ku dňu vyhlásenia splatnosti úveru (20.10.2012) predstavoval spolu 3 104,68 €. Pozostával z dlžnej istiny 2 659,67 €, zmluvných poplatkov vo výške 155,03 €, zmluvných úrokov v sume 262,80 € a úrokov z omeškania vo výške 27,18 €. Za obdobie od vyhlásenia splatnosti úveru 20.10.2012 do vyčíslenia pohľadávky počatého do žaloby dňa 9.4.2014 žalobca účtoval žalovanému navyše k vyššie uvedenej sume ešte úroky z úveru vo výške 636,77 € a úroky z omeškania vo výške 414,71 €. Spolu si žalobca nárokoval zaplataenie vyčíslenej sumy 4 156,16 € a ďalej zmluvný úrok 16,9 % ročne z istiny 2

659,67 € od 10.4.2014 do zaplattenia, ako aj úroky z omeškania, ktorými sa bude odvolací súd zaoberať ďalej.

13. Pokiaľ ide o uplatnenú istinu úveru, nárok žalobcu na zaplattenie sumy 2 659,67 € nebol ničím spochybnený.

14. Odvolací súd však nepovažuje nárok žalobcu za dôvodný v časti zmluvného úroku po zosplatení úveru. Hoci súd prvej inštancie prijal záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, uviedol tiež, že žalobca ako veriteľ nemá nárok na zmluvný úrok z úveru za obdobie od zosplatenia. S týmto jeho záverom je potrebné súhlasiť. V prípade, že dlžník poruší zmluvu a sú splnené zákonom a prípadne i zmluvou predpokladané podmienky, má veriteľ právo vyhlásiť predčasnú (alebo tiež mimoriadnu) splatnosť úveru, teda požadovať okamžité vrátenie úveru dlžníkom. Právnym následkom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je, že dlžník prichádza o výhodu odloženej splatnosti úveru, resp. o výhodu splátok a veriteľ získava možnosť využiť všetky dostupné právne prostriedky na to, aby sa domohol dlžnej pohľadávky. Veriteľ na základe omeškania dlžníka získava právo požadovať od dlžníka zákonnú sankciu v podobe úrokov z omeškania z celej dlžnej sumy, nielen z čiastky, s ktorou bol dlžník aktuálne v omeškani; prípadne i iné sankcie vyplývajúce zo zmluvy. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 148/2016 zo dňa 30.6.2017 v tom, že vyhlásením predčasnej splatnosti úveru dochádza k zmene obsahu záväzku. Hoci vyhlásením predčasnej splatnosti úveru veriteľ automaticky nedostáva do svojej dispozície dlžnú peňažnú sumu a dlžník ju nestráca, dlžník príde o právny dôvod, pre ktorý môže mať dlžné peňažné prostriedky vo svojej dispozícii. S tým je nevyhnutne spojený aj zánik nároku veriteľa na riadny úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by veriteľovi aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru patril riadny úrok z úveru. Pokiaľ by veriteľ mal naďalej až do zaplattenia dlžnej pohľadávky nárok na riadny úrok a popri tom i úrok z omeškania a prípadne iné sankcie, vznikla by hrubá nerovnováha v právnom postavení dodávateľa (veriteľa) a spotrebiteľa (dlžníka). Veriteľ by mal naďalej všetky oprávnenia zo zmluvy a navyše i právo a možnosť domôcť sa relatívne okamžite splnenia celého záväzku, pričom dlžník by stratil akékoľvek výhody, ktoré mu zmluva o úvere garantovala. Takýto následok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru by bol nielen neprijateľný pre založenie nerovnováhy v právach a povinnostiach účastníkov zmluvy, ale aj v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18. septembra 2012, ktorý potvrdil ústavnú udržateľnosť tohto záveru.

14.1. Odvolaciemu súdu v tejto súvislosti neuniklo aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 113/2018 zo dňa 30. júla 2019, o ktoré ešte žalobca nemohol svoju odvoláciu argumentáciu oprieť vzhľadom na čas podania odvolania, avšak ktoré už bolo právoplatné v čase rozhodovania odvolacieho súdu. Preto odvolací súd v záujme dodržania práva strán na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť práva na spravodlivý súdny proces) považoval za potrebné vysporiadať sa i s jeho obsahom. Najvyšší súd SR upriamujúc pozornosť na rozsudok Súdneho dvora (piatej komory) zo 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17 vo svojom rozhodnutí potvrdil už vyššie uvedený názor o odlišných funkciách zmluvných úrokov a úrokov z omeškania, z čoho vyvodil záver o existencii nároku na bežné úroky až do skutočného splattenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania.

14.2. Odvolací súd si dovoľuje v tejto súvislosti poznamenať (resp. čiastočne i zopakovať), že zmluvné úroky vo svojej podstate predstavujú cenu za odklad splatnosti istiny úveru, ktorá môže byť odložená buď v celosti, teda celá istina je splatná uplynutím určitej doby, alebo, čo je typickejšie, čiastočne (graduálne), teda istina je splácaná postupne v periodicky sa opakujúcich splátkach až do jej úplného splnenia. Prirodzene by odporovalo zmyslu úverového vzťahu, ak by splatnosť istiny nebola odložená, nakoľko úver slúži na okamžité financovanie potrieb, na ktoré dlžník nadobudne peňažné prostriedky až v budúcnosti. Cena úveru vyjadrená úrokmi nespočíva v hodnote samotných poskytnutých peňažných prostriedkov, ale je vyjadrením hodnoty práva dlžníka mať určitú peňažnú sumu po určitý čas vo svojej dispozícii. Zánikom práva dlžníka mať peňažné prostriedky vo svojej dispozícii zaniká i tomu zodpovedajúce právo veriteľa na odplatu za poskytnutie (strpenie) tohto práva v podobe zmluvných úrokov za obdobie po splatnosti (zosplatení) úveru. Ak by veriteľ prijal od dlžníka odplatu za neexistujúce, resp. zaniknuté právo dlžníka mať istinu úveru vo svojej dispozícii, išlo by o plnenie bez právneho dôvodu.

14.3. Pokiaľ si po zosplatnení úveru dlžník svoju povinnosť okamžite vrátiť dlžnú istinu (a prípadne aj dlžné úroky do zosplatnenia, poplatky či iné plnenia) vzniknutú zosplatnením úveru nesplní, takéto jeho deliktuálne konanie predstavuje vznik omeškania podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právnym následkom omeškania konkrétne s plnením peňažného dlhu je vznik práva veriteľa požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania (ak mu nevznikne nárok na poplatok z omeškania) podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že vznik práva veriteľa na úroky z omeškania nespôsobuje zánik práva veriteľa na zmluvné úroky. Dôvodom pre zánik práva veriteľa na zmluvné úroky je už zánik práva dlžníka mať istinu úveru vo svojej dispozícii. Uvedené skutočnosti, t.j. vznik práva na úroky z omeškania a zánik práva na zmluvné úroky, nie sú vzájomne podmienené, resp. druhý nie je následkom prvého, spoločné majú iba to, že vychádzajú z rovnakých predpokladov a sú spravidla súčasťou rovnakej reťaze príčin a následkov.

14.4. V súhrne je teda vyššie uvedené vzťahy potrebné chápať tak, že zosplatnenie úveru má za následok na strane dlžníka zánik jeho práva mať peňažné prostriedky vo svojej dispozícii a na strane veriteľa vznik práva na okamžité vrátenie dlžných peňažných prostriedkov. Následkom straty práva dlžníka mať peňažné prostriedky vo svojej dispozícii je strata tomu zodpovedajúceho práva veriteľa na odplatu za odloženie splatnosti istiny úveru vo forme zmluvných úrokov. Napokon následkom porušenia práva veriteľa na okamžité vrátenie dlžných peňažných prostriedkov je vznik práva veriteľa na úroky z omeškania. Hoci teda kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania je nežiaduci stav, ktorý by predstavoval hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, zánik práva veriteľa na zmluvné úroky touto kumuláciou nie je podmienený, je len týmto nežiaducim stavom kumulácie argumentačne podporený.

15. Z vyššie uvedených právnych záverov vyplýva, že za obdobie po 20.12.2012, kedy došlo k zosplatneniu úveru, žalobcovi zaniklo právo na zmluvný úrok z úveru. Uvedené znamená, že žalobcovi nemožno priznať vyčíslené zmluvné úroky z úveru vo výške 636,77 € odo dňa jeho zosplatnenia do dňa vyčíslenia pohľadávky 9.4.2014, ani (nevyčíslený) zmluvný úrok 16,9 % ročne z istiny 2 659,67 € od 10.4.2014 do zaplatenia. Žalobca má z celkovo vyčíslených zmluvných úrokov v sume 899,57 nárok iba na zmluvné úroky do dňa zosplatnenia úveru (20.12.2012) vo výške 262,80 €, ako vyplýva z jeho vlastnej špecifikácie (č. I. 60 spisu).

16. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, na tento žalobca nárok nepochybne má, nie však podľa ustanovení Obchodného zákonníka, ako uviedol súd prvej inštancie, ale podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko medzi žalobcom a žalovaným ide o spotrebiteľský vzťah, na ktorý sa prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Výška úrokov z omeškania sa spravuje § 3 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. (ďalej len „nariadenie“) v znení účinnom do 31.1.2013, a to v zmysle prechodného ustanovenia § 10c nariadenia. Podľa § 3 nariadenia v znení účinnom do 31.1.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

16.1. Žalobca si úroky z omeškania z dlžných splátok do dňa zosplatnenia úveru dňa 20.10.2012 vyčísli v sume 27,18 €, odo dňa 21.10.2012 do dňa 9.4.2014 si ich vyčísli v sume 414,71 € a následne odo dňa 10.4.2014 žiadal o úroky z omeškania 8,25 % ročne z istiny 2 659,67 € od 10.4.2014 do zaplatenia. V tejto časti je jeho žaloba dôvodná.

16.2. Navyše si žalobca odo dňa 10.4.2014 uplatnil tiež úrok z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 1 054,60 € od 10.4.2014 do zaplatenia, pričom suma 1 054,60 € pozostáva z dlžných zmluvných úrokov od poskytnutia úveru do 9.4.2014 (899,57 €) a z dlžných poplatkov od poskytnutia úveru do zosplatnenia úveru (155,03 €). Nakoľko, ako už bolo uvedené vyššie, žalobca má nárok na zmluvný úrok iba do dňa zosplatnenia úveru, pričom tento dosahuje výšku 262,80 €, možno mu priznať v tejto časti úrok z omeškania iba zo sumy 417,83 € (zmluvný úrok 262,80 € + poplatky 155,03 €).

17. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal istinu 2 044,75 €. Žalobca však mal celkovo nárok na zaplatenie istiny 2 659,67 €, poplatkov v sume 155,03 €, ako aj zmluvných úrokov do dňa zosplatnenia úveru vo výške 262,80 € a vyčíslených úrokov z omeškania vo výške 441,89 €, spolu 3 519,39? €. Po odpočítaní súdom prvej inštancie priznanej sumy tak odvolací súd v zmeňujúcom rozsudku zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1 474,64 € (3 519,39? € - 2 044,75 €).

18. Prvoinštančný súd taktiež žalobcovi priznal úrok z omeškania 8,75 % ročne (hoci žalobca žiadal iba úrok vo výške 8,25 % ročne, odvolací súd však toto pochybenie kvôli svojej viazanosti rozsahom odvolanie nemôže napraviť) zo sumy 2 044,75 € od 21.10.2012 do zaplatenia. Žalobca si úrok z omeškania za obdobie od začiatku úverového vzťahu až do 9.4.2014 vyčíslil a odvolací súd mu ho priznal tak, ako je uvedené v predchádzajúcom odseku. Okrem toho si uplatnil aj (nevyčíslený) úrok z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy (spolu) 3 714,27 €. Žalobca má podľa záverov odvolacieho súdu (okrem vyčísleného úroku z omeškania, ktorý bol zahrnutý do sumy uvedenej v predchádzajúcom odseku) nárok celkovo na úrok z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 3 077,50 € (ide o spolu priznanú sumu 3 519,39 € zníženú o vyčíslený úrok z omeškania vo výške 441,89 €, nakoľko nie je možné úročiť úrok z omeškania) od 10.4.2014 do zaplatenia. Odvolací súd preto navyše k tomu, čo žalobcovi priznal súd prvej inštancie, zaviazal žalovaného na zaplatenie úroku z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 1 032,75 € od 10.4.2014 do zaplatenia. Suma 1 032,75 € predstavuje rozdiel medzi vyššie uvedenou čiastkou 3 077,50 € a sumou, z ktorej priznal žalobcovi úroky z omeškania súd prvej inštancie (2 044,75 €).

19. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nárok uplatnený žalobcom v tomto konaní je čiastočne dôvodný, odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 474,64 € spolu s úrokom z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 1 032,75 € od 10.4.2014 do zaplatenia. Vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti vzhľadom na vyššie uvedené závery rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p., ako vecne správne potvrdil.

20. O náhrade trov celého konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 2, § a § 262 ods. 1 C.s.p.. Svojou žalobou sa žalobca domáhal celkovo zaplatenia istiny 4 156,16 €, pričom bol úspešný, pokiaľ išlo istinu, v rozsahu 3 519,39? € a žalovaný dosiahol úspech v časti 636,77 €. Úspech žalobcu tak predstavuje 84,68 % a úspech žalovaného 15,32 %. Vzájomný pomer úspechu je teda vo výške 69,36 % v prospech žalobcu (84,68 % - 15,32 %). Žalobca má preto voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 69,36 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).